

daarmee precies de blik in de donkere spleet die één van de vrouwelijke performers in *BIG 3 (Happy/End)* ons gunt, wanneer ze eventjes, heel eventjes haar benen spreidt terwijl ze danst op Nirvana's *Smells Like Teen Spirit*. *Con celui qui voit* wil eigenlijk zoveel zeggen als 'degene die kijkt, is een eikel' omdat de kijker in principe niets opwindenders ziet dan zijn eigen, fantaserende blik.

Zo eenvoudig wordt er licht in het donker gebracht, wordt er licht geworpen op de obscure, duistere aantrekkingskracht die vrouwen uitoefenen op mannen. Dit laatste is nu net het grote thema van Superamas. De *boys group* heeft voor zijn podiumactiviteiten de jongste jaren twee 'gogo'-meisjes (*BIG 1*), een stewardess (*BIG 2 [Show/Business]*) en vier cheerleaders (*Casino*) uitgenodigd. Vrouwen die dienen ter bevrediging van (kijk)lustige mannen, wiens typerolletjes vooral in de film en op televisie worden vastgelegd. Vrouwenclichés in verwaarloosbare negligés, want zo weinig hebben ze om het lijf op het podium. Zo groot, zo doorzichtig. Dat deze lichaams(re)presentaties sommige toeschouwers tot op het bot provoceren, heeft er vooral mee te maken dat zij de samenhang tussen 'gender en media' zoals de Superamas die tonen, vooral als een verhouding van 'media en meisjes' zien.

In *Casino* bijvoorbeeld, zijn er dansscènes tussen 'de jongens' en 'de cheerleaders', die niets meer zijn dan tableaux vivants van een zeer levendige plaatsverwisseling, waarin de hotpants van de meisjes zeer sterk aan Woody Allens bijzondere opvatting van astrofysica doen denken. In *BIG 2 (Show/Business)* onderbreekt de stewardess, gehuld in een niemandalletje, het nietszeggende gesprek van twee zakenmensen, om voor de broek van de ene door de knieën te gaan, volledig out of the blue (movie), terwijl het onbenullige gepraat gewoon doorgaat. In een fantastische video-opname van *Casino*, die terugkeert in *BIG 3*, gaat de camera op heuphoogte door de koude keuken- en woonkamer van een prefabhuis, waar op de vloer genders en media het met elkaar doen, met elkaar klaarkomen in de readymadewoning.

De maat der dingen / De Superamas weten, 'they fucking know it', dat niet het verhullen van culturele verbanden blootgelegd wordt, maar slechts het tonen zelf. In hun opvoeringsmodus laten zij niet alleen zien *hoe* clichés functioneren – want dat hebben we ondertussen wel begrepen – maar vooral *dat* ze functioneren. Het bloed, dat dan vermoedelijk door al die opwinding bij enkelen aan het koken gaat, borrelt bijzonder sterk in bepaalde lichaamsdelen. Opvoering als opgevoerde vervoering. De Superamas hebben de hand strak om het scrotum van de mannelijke blik en variëren de druk naar believen. De ultieme Oswald-Kolle-maatstaf, waarmee deze seksuele opvoedingsfilmer aan de montagetafel bij zichzelf mat hoe ver hij kon gaan voordat de fysiologisch geïnduceerde opstellingshoek hem dwong omhoog te komen, is hier aan de toeschouwer doorgerekend. Het kritische publiek doorziet wel de doorzichtige encenering, maar 'it can't stand outside a text that interpolates us', zoals de performancetheoreticus Martin Hargreaves in *BIG 2 (Show/Business)* de doordringende, penetrerende culturele matrix voor ons beschrijft. Het culturele netwerk dat over onze lichaamshuid wordt gelegd, informeert de netwerkhuid (de blik die zich niet naar buiten kan richten, hoe hard hij ook probeert te becommentariëren) zich te distantiëren. Omhoog komen helpt hier ook niet.

Telecollega's / Deze vervoeringsexpressie laat ook de acteerkunst van Superamas niet ongemoeid. Je ziet hoe middelmatig alles gespeeld is. De jongensgroep Superamas voert voor de toeschouwers scènes op die qua 'acteerkunde' regelrecht uit de schooltelevisie van de overheid of diens popculturele tegenhanger, de *soap-opera* lijken te komen. Uit beide kan je leren hoe je met een zeer beperkte inzet van theatrale middelen een maximum aan culturele of emotieve feiten kan overbrengen. De performanceserie *Big* biedt daarbij de culturele beginners een introductie cursus (*BIG 1*), en de gevorderden een voortgezette studie van kwesties uit de culturele praktijk (*BIG 2 [Show/Business]*), terwijl *BIG 3 (Happy/End)* de cultuurgeschoolden laat afstuderen, met onderscheiding.

De gelukkige simplificeerders van Superamas tonen een grimas, wankelen en spelen, voegen in elke scène net zolang hun herhaling van de televisie cursus toe totdat de toeschouwer bijna iedere zin kan meespreken, elke beweging bijna zelf kan uitvoeren. Ze hebben de volgende les geleerd: 'Dans la civilisation occidentale, le problème majeur des hommes c'est d'entrer en relation avec les femmes' (Jean-Luc Godard, in *BIG 2 [Show/Business]*). Dat kunnen zelfs de buitenlandse gamma's begrijpen.